

Eindverslagen over de wetsontwerpen nos. 2 (Hoofdstukken XII en Midd.), 314, 319, 320, 322, 325, 329, 331 en 25.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPORTEURS
over de wetsontwerpen van wet betreffende:

- 1°. hoofdstuk XII (*onvoorziene uitgaven*) der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1923 (2);
- 2°. de Middelen voor het dienstjaar 1923 (2);
- 3°. verklaring van het algemeen nut der onteigening van eigendommen, noodig voor het uitbreiden van de Algemeene Begraafplaats te *Abcoude-Proostdij* (314);
- 4°. wettelijke voorziening naar aanleiding van het Koninklijk besluit van 29 Juli 1922 (*Staatsblad* n°. 470) (319);
- 5°. wijziging van hoofdstuk V der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1921 (320);
- 6°. wijziging en verhooging van het zevende hoofdstuk B der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1921 (322);
- 7°. verklaring van het algemeen nut der onteigening van eigendommen, noodig voor het opruimen van voor het verkeer hinderlijke stoepen en het aanleggen van verhoogde trottoirs in eenige straten in de kom der gemeente *'s Gravenhage* (325);
- 8°. regeling van de ontvangsten en uitgaven van het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds voor het 2de halfjaar 1922 (329);
- 9°. voorziening in het kastekort van den Indischen dienst hier te lande gedurende het jaar 1923 (331).

Tegen deze wetsontwerpen bestond geen bezwaar.

Vastgesteld den 20sten December 1922.

BLOMJOUS.

VAN DER MAESEN DE SOMBREFF.

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

CROLES.

FRANSSEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS
over het ontwerp van wet tot regeling van het
Levensverzekeringbedrijf. (25)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De ondergeteekenden hadden reeds eerder (Memorie van Toelichting § 1 en Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer § 1) de gelegenheid te wijzen op de verschillende pogingen, welke sedert het arrest van den Hoogen Raad van 12 April 1880, waardoor de Koninklijke besluiten in zake de levensverzekering hunne betekenis als wettelijke regeling feitelijk verloren, zijn ondernomen om eene nieuwe wettelijke regeling van het levensverzekeringbedrijf tot stand te brengen. Daarbij werd er tevens op gewezen, dat, toen ten aanzien van maatschappijen en déconfiture eene noodvoorziening noodig was, de Regeering met spoed een afzonderlijk wetsontwerp heeft ingediend, in afwachting van eene algemeene regeling, welke in vergevorderd stadium van voorbereiding was. De ondergeteekenden hopen, dat de algemeene regeling thans spoedig het *Staatsblad* moge bereiken en het verheugt hen daarom te vernemen, dat het wets-

ontwerp bij het onderzoek in de afdelingen vrij algemeen werd toegejuicht.

Dat het wetsontwerp zich niet uitstrekt tot andere takken van verzekering, gelijk brand- inbraak- en landbouwverzekering, vindt gereedelijk zijne oorzaak in het bijzonder karakter, dat aan levensverzekering eigen is. De eerstgenoemde soorten van verzekering betreffen, in tegenstelling met de levensverzekering, een aflopend risico. Bij de levensverzekering echter bestaat de premie uit twee deelen; een risicogedeelte en een *spaardeel*. Dit verschil in karakter brengt mede, dat een levensverzekeraar nog ettelijke jaren solvabel kan schijnen, terwijl hij dat in werkelijkheid niet is. Daarenboven kan de b. v. tegen brand- schade verzekerde, die op een gegeven oogenblik aan de soliditeit van zijn verzekeraar twijfelt, zonder overwegend bezwaar een anderen verzekeraar kiezen; doch bij de levensverzekering is zulks vaak practisch niet mogelijk of althans uitermate kostbaar. Het verschil in karakter komt ook duidelijk uit, indien men denkt aan de insolventie-regeling (hoofdstuk IV van het ontwerp): toepassing van soortgelijke maatregelen bij verzekeringen met aflopend risico zou geen zin hebben. De vraag of omtrent andere verzekeringen dan levensverzekering bij de wet regelen moeten worden gesteld, is eene vraag op zich zelf, die als zoodanig kan worden overwogen. De omstandigheid, dat voor de levensverzekering eene voorziening noodig wordt geacht, sluit daarom nog niet een bevestigend antwoord op die vraag in.

Ten onrechte wordt uit het feit, dat volledige vrijheid en afwezigheid van toezicht bij de uitoefening van het levensverzekeringbedrijf tot verkeerde toestanden kan leiden, door eenige leden geconcludeerd, dat een Staatsmonopolie als het meest wenschelijke remedie is aangewezen. De ondergeteekenden willen daarmede niet eene gevaarlijke proefneming doen, zoowel met het oog op het bedrijf, dat, naar zij vreezen, sterk aan omvang zou verliezen — hetgeen zeker niet is in het algemeen belang — als ook omdat zij zware financiële lasten voor den Staat zouden duchten. Terecht wordt er door andere leden op gewezen, dat met Staatsmonopolie een groot aantal ambtenaren zou zijn gemoeid. Het wetsontwerp beoogt o. a. toezicht door de Verzekeringskamer, echter met behoud van het particulier initiatief. Met voldoening nemen de ondergeteekenden er kennis van, dat de leden, die voor zich aan een Staatsmonopolie de voorkeur zouden hebben gegeven, niettemin met dit wetsontwerp genoegen nemen.

Of, gelijk een lid bij voorbaat veronderstelt, in de toekomst uitbreiding der wettelijke voorschriften noodzakelijk zal wezen, zal de tijd moeten uitwijzen. Wat betreft de algemeene regeling der naamlooze vennootschappen, zij medegedeeld, dat het advies der Staatscommissie voor de Burgerlijke wetgeving in zake het bij de Tweede Kamer aanhangige wetsontwerp den eerst-ondergeteekende kort geleden heeft bereikt.

In het Voorloopig Verslag worden beschouwingen gewijd aan de „staten”, bedoeld bij art. 27. Daarbij wordt er op gewezen, dat, door aanneming van het amendement van den heer DE MONTÉ VER LOREN c. s. in de Tweede Kamer, de wet die staten slechts omschrijft in dezen zin, dat zij te zamen een duidelijk en volledig beeld moeten geven van het door de onderneming gevoerde beheer en van haar financiële toestand. Gevraagd wordt aan den Minister van Justitie of z. i. de in het oorspronkelijk Regeeringsontwerp vermelde staten en hun inhoud niet minstens noodzakelijk zijn om dat volledige beeld te verkrijgen. Daar de staten thans zullen worden vastgesteld bij *algemeene maatregel van bestuur, nadat de Verzekeringskamer is gehoord* (art. 86 van het ontwerp), kan de eerst-ondergeteekende op dit oogenblik niet een zoodanig definitief standpunt innemen, dat een positief antwoord op de gestelde vraag, welke den volledigen inhoud der oorspronkelijke, in het jongste ontwerp niet meer opgenomen, staten in het debat betreft, mogelijk is. Bij de behandeling in de Tweede Kamer heeft de eerst-ondergeteekende gezegd, dat het niet zoo heel veel verschil maakt of het amendement-DE MONTÉ VER LOREN wordt